

ΠΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ

Β'.

Η Κυρία Σαρπατιέ.

Σε προηγούμενο άρθρο μου έκανα λόγο για την έρωτική σχέση του Μπωντλαίρ με την Ιωάννα Ντιβάλ, την έπονομοζόμενη «Μαύρη Αφροδίτη». Είδαμε για ποιους λόγους η έρωτική αυτή σχέση γλιγόρα μεταβλήθη σε μία άπλη συμπύκνωση, αναγκαστική για την Ντιβάλ όσο και για τον ποιητή των «Ανθών του Κακού» ο οποίος δεν είχε τη δύναμη ν' αποχωρισθί μια γυναίκα με την οποία είχε ζήσει τόσα χρόνια. Η Ντιβάλ ηγείτο τον Μπωντλαίρ, διότι την διατηρούσε, εκπλήρωνε τα έξωδα της και της φέρει τον δίαστημα της μακριάς άσθενείας της και ο Μπωντλαίρ ηγείτο την Ντιβάλ, από όλο το προς μία γυναίκα την οποία είχε κάποτε αγαπήσει, από συνήθεια, από τον φόβο μήπως μείνει μοναχός. Συνήθεια, φόβος, ύπολοιπα παλαιάς συμπαιθείας, ίδου εις τι ώφελετο η παράσκειος του δεσμού του Μπωντλαίρ με την «Μαύρη Αφροδίτη». Έρωτος όμως δεν υπήρχεν ούτε ίχνος εις τον δεσμόν αυτόν. Άλλα πώς ήτο δυνατόν να ζήσει ο Μπωντλαίρ χωρίς έρωτα;

Ο έρωσ ήτο και γι' αυτόν, όπως και για όλους τους ανθρώπους, μία βεβαιωτική ψυχική ανάγκη την οποία έπρεπε πάση θυσία ν' ικανοποιήσει. Και την ικανοποίησε. Στη ζωή του έπρόβλεπε μία γυναίκα από εκείνες πού όσο και άν τις αγαπούσε, αισθανόμην πως άξιζουσαν όλο και περισσότερο ν' αγαπηθούν. Η γυναίκα αυτή ήτο η κυρία Σαρπατιέ. Την κυρία Σαρπατιέ την έγνωσε ο Μπωντλαίρ στο «Μέγανον Πιμοντάν». Το παλιό αυτό σπίτι της «Λατινικής Συνοικίας» που νέος και πλούσιος είχε επί άρκετόν χρόνον κατοικήσει και ο ίδιος, και το όποιον εξακολουθούσε να είναι και την εποχή εκείνη, όπως ήτο και κατά την νεότητά του ποιητού, ένα από τα έκλεκτοτερα κέντρα συναντήσεως της καλλιτεχνικής παρισινής κοινωνίας.

Γλυπτά, ζωγράφοι, μουσικοί, ποιητές, συγγραφείς κάθε είδους, έρχοντο στο περιώνυμο αυτό κέντρο. Έννοείται ότι δεν έλειπαν και οι αντιπροσώποι του όρατου φύλου. Μεταξύ των γυναικών που συγγέρουν συναντούσε κανείς στο Hotel Pimodan έξεχωρίζαν δύο: Η «υπέροχη» όπως την ονόμαζαν, Margy, την παράξενη, επιβλητική όραιότητα της οποίας άπειριούσαν στο μάγεμα γλυπτά είσιμοι, καθώς ο Σέρφρ και ο Πολ Ντελαρό, και η κυρία Σαρπατιέ, καλλονή που εύλοκετο εις όλη την άνθησή της τότε και η οποία ενέπνευσε στον γλύπτη Κλάισινγκερ το πιο γνωστό άγαλμά του: την «Δαγκωμένη άπ' το φερίδι γυναίκα», άγαλμα όπου ο πόνοσ μοιάζει με παροξυσμό ήδονής, πράγμα το όποιον, όταν για πρώτη φορά ζεστή το άγαλμα προκάλεσε σκάνδαλο. Το μέγαρον Πιμοντάν εύλοκετο κοντά σε μία κοσμική σχολή που ήτο τοιοτέρα της μόδας. Η κυρία Σαρπατιέ, ως τελεία κοσμική γυναίκα που δεν ήθελε από πούθενά να λείψη, έφοιτούσε τακτικά στην σχολή αυτή και από εκεί, με τα όρατά της καστανά μαλλιά, ύψος όκωμη από το μπάινον, πεγαύονα για λίγη ώρα στο Hotel Pimodan. Άπ' όλο της το σώμα, γράφει ο ποιητής Θεόφιλος Γκωτιέ, φίλος στένος του Μπωντλαίρ και ένας από τους τακτικότερους θαμώνας του Μεγαρόν, πού το εκέπεζε ένα φάρμα από μουσελίνα, ανέδιδοσ οάν από κορμί νεοείδας, το θεοστό άζωμα του νερού.

Εις τον Μπωντλαίρ άρχισε από την πρώτη συνάντησή των η κυρία Σαρπατιέ. Δεν την άγάπησε όμως άμέσως, άλλ' ούτε και εκέκρηθη να της έμπνεύσει έρωτα. Πιστός εις την τοπική του, προσεπάθησε να κάνει και στην κυρία Σαρπατιέ έντιμωσί ιζώνος και παραδόξολόγος, και εν μέτρο το κατάφερε. Η κυρία Σαρπατιέ έπαμβόθη από το πνεύμα του, δεν έβλεπε όμως ο Μπωντλαίρ το ένδιώσερόν της. Η κυρία Σαρπατιέ ήτο ήδη άρκετά περιζήτητη, με λίγο όμως όταν άνοιξε δική της φιλολογική σολώνη, έγινε πλέον μία από της βασιλισσές της παρισινής κοσμικής ζωής. Στο σολώνη της, εούναζον οι γνωστότεροι καλλιτέχναι και συγγραφείς της εποχής εκείνης. Ο Φλωμπέρ, ο Γκυντιέ, οι άδελφοί Γκονκούρ, ο Δομιάς νιός, ο Μισσέ, ο Μπαβίλλαι και φυσικά και ο Μπωντλαίρ. Μεταξύ των θαμώνων έβασίλευε μεγάλη οικειότης, τόσο ώστε να μνή ονομάζω ο ένας τον άλλον με τ' όνομά του, αλλά μ' ένα παρασοούκι (και είχαν όλοι παρασοούκι).

Την κυρία Σαρπατιέ την ήγουν βαπτίσει «προεδρίνα». Το σολώνη της κυρίας Σαρπατιέ, δεν ήτο μόνον ένα από τα γνωστότερα παρισινά φιλολογικά σολώνια της εποχής εκείνης (1855-1860), αλλά και ό,τι κομψότερο μπορεί κανείς να φαντασθή. Να πώς το περιγράφει μία κυρία πού το έγνωρος καλά, η κόρη του Γκωτιέ:

«Άριστέρα άπ' την τραπεζορία ύπήρχε ένα μεγάλο δωμάτιο με φαρδέτες πολυθρόνες και ντυβάνια βελούδα. Όλόγυρα παντού, διάφορα κορφοτεγγήματα, και στους βιβλιοθήκους τοίχους, διάφορες εικόνες γνωστών ζωγράφων, μεταξύ των οποίων και η εικόνα της κυρίας Σαρπατιέ. Το διαμέριμα της οικοδοπούνης, ήταν μία φωλιά, δροσάτη και θναποτυτική, όπου μόλις έμπαινες σε υπέδωχο με κλιματισμούς καναρίνια και άλλα έξωτικά πουλιά, και με φωνές; και πηδήματα σκυλιών και παγαγάλω κλεισμένοι μέσα σε μεγάλα πολυτελή κλουβιά. Μές στο σολώνη της η κυρία Σαρπατιέ, έφεντιζε σάν σωστή βασίλισσα. Κορφομένη, έξυπνη, με πραγματική ψυχική ενένεια, με συμπεριφορά άθυμασία, δεν έξεχώριζε καθόλου από γνησία άριστοκράτισσα.

Άλλά και η έξωτερική της εφάνισις ήτο άνάλογος των ψυχικών της χαρακτηριστών. Ψηλή και κολοραωμένη, με μαλλιά καστανά-χρυσά, με μικρό γλαστό στόμα, πάντα χαρούμενη, ήταν ένα πλάσμα γεμάτο άφέλεια, ειλικρόνια, όρημ. Η ποιητής της έκφρασις έκαμνε πιο χαριτωμένη, την έξυπνη, γλυκαία της όψη. Ο Μπωντλαίρ έσακλουτεύοσες και στο σολώνη της κυρίας Σαρπατιέ να κάνει τον έρωτα, όχι τον παραδοξολόγο, όχι όμως πλέον για να εκπλήξη όπως άλλους στο μέγαρον Πιμοντάν, αλλά για να κέρψη τον έρωτά του.

Ο ποιητής των «Ανθών του Κακού» άγαπούσε ήδη την κυρία Σαρπατιέ. Η όλη όρχική συμπαθεία είχε μεταβληθή σάν τή φρονι, σε έρωτα σφοδρό, σε κυριολεκτική λατρεία, την λατρεία όμως αυτήν προσποθούσε να κρατή μουσική ο Μπωντλαίρ, διότι δεν ήτο βέβαιος πώς θα την υπέδεγτο, εάν την άπεκάλυπε το έιδωλόν του. Έφορείτο μήπως γίνη γελοίος και πληγωθή η φιλοτιμία του. Έν τοιούτος ήρθάνετο επιτακτική την ανάγκη να εκδήλώσων τον έρωτά του διά να το κατορθώση, χωρίς ν' άποκλωσθή, καταφεύγει εις το έξής μέσον: Της στέλλει γράμματα και ποιήματα έμπνευσμένα από τον έρωτά του, τα όποια έγραφε όχι με τον δικό του, αλλά με πλαστόν γραμμόν χαρακτήρα!

Η ιστορία αυτή διήκοσε επί πέντε ολόκληρα έτη! Στο γράμματα του Μπωντλαίρ, τα όποια έγραφε όχι παιδί, ούτε καν νεός, άλλα μεταξύ του 33ου και 38ου έτους της ηλικίας του (ο Μπωντλαίρ άπέθανε το 1867, 47 έτών) παρακλουθούμε δάουτος; του βαθμούς του έρωτός του. Στην άρχη όει τον όθει προς την κυρία Σαρπατιέ, εινε ένας άπέραντος πόθος; τρυφερότητας, ή σχεδόν νοσηρή ανάγκη ν' άκουμπήσων το κορμίσματό του μέτωπο στο στήθος; μιάς καλής και στοργικής γυναικός. Κατακλύεται από έννοχία και πού την βαπτίζει μόνον, και άς γνωρίζω δεν άνήκει σ' άλλον και όει αυτή αγαπή τον άλλον αυτόν.

Πολύ γλήγορα όμως η άνδιωτέλης του λατρεία όρχίζει να κάνει γραμμάτια έρωτός παθητικού. Στην μεταβολή αυτή συντελεί πολύ και η κυρία Σαρπατιέ. Εινε ο πιο κατάλληλος τύπος φίλης για τον Μπωντλαίρ. Έχει την εφελή χόρη της παιδούλας, μαζί με όλη την άνερα μιάς ώριμης γυναικός. Σ' άλλας αν άντιθέσεις αυτές δεν άρμονίζονται. Στην κυρία Σαρπατιέ όμως, άποτέλοσσαν ένα άρμονικώτατο σύνολο. Άλλοσυνεπληρώνοντο.

Τα γράμματά του άρχίζουν να γίνονται πιο φλογερά, πιο ίκε τυτικά τα λόγια του. Παρακλωεί άλλα συγχρόνος και σχεδόν άπαιτεί, εκδηλώνει την βιαιότητα εκείνη της λατρός πού θέλει να ικανοποιήθω. Βέβαια στα γράμματά του έσοκλουθεύει να της λέρη ότι η άγάπη του εινε ένα κάρμα συμποθείας; νοι σβασμού, όει καρμιά άγάπη δεν υπήθε τόσο άνδιωτέλης, τόσο ιδανική, σάν την δική του. Μετωχειρίζεται φράσεις του ίδιους όυτός, σπανίως όμως και όει άποκλειστικώς όπως άλλοτε, όπου την παρέρβαλε διαρρός με θέσπιμα, με άγγελο, όπου της έγραφε ότι η άγάπη των θα μείνη αιώνιαως άγνή, και την παροκλότσει να μη δίσση ποτέ γίνη όνομασία στην λατρεία του την ό ύλη και μυστηριώδη, στην γλυκαία έζει πού ένώνει, πορά την θέλησή της, την ψυχή του με την ψυχή της.

Τώρα όλοι του σκεδόν αν φράσεις άποπνεύον τον φλογερό, άνυπόμονο πόθο του. Τώρα, ο συννεθέτορος τρόπος πού της γράφει εινε ο έξής: «Αδύνη τη στιγμή πού χαράζω τις γραμμές ποτέσ πού θα τις διαβάσειτε άδιώφορα, τα μάτια σας, το στόμα σας, όλο το άγαπημένο μου σώμα σας, περιούνησ όλοκόντανα έμφορά άπ' τα κλεισμένα μου μούτια. Άν δεν μ' άγαπάτε, δεν μπορείτε όμως και να έμποδίσετε το πνεύμα μου να τριγυρίζω να κείλη σας, τα όρατά σας γέρια, όλη τη λατρεμένη σαρκική σας ύπαρξήσ.

Ο Μπωντλαίρ στέλλοντας άπώνυμασ το ποιήματα πού του ένέπνευ, στην κυρία Σαρπατιέ, την παρακλωούσε να μνή να δείξη σε

Η Κυρία Σαρπατιέ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΙΚΟΥΣ

ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Τι ένδωμα έ απαιτείται.—'Η άργοπορία.—Τό πάθημα του Θ. Δεληγιάννη.—Τύποι και παρατυπία.—Τά όφρυστα.

Η υπερπεριφορά, οι καλοί τρόποι, τό τάξι είναι έκ των σπουδαιότερων προσόντων διά μίαν κυρίαν ή ένα κύριον του κόσμου. Θύ σάς παραθέσομεν, συνεπώς έδώ μερικούς τύπους άπαιρητήτους διά ένα γεύμα. Πώς να γίνεται κανείς προκειμένου να γευματίση έκτός ής οικίας του και πώς να συμπεριφέρεται κατά τό γεύμα.

Όσοις πρόκειται περί γεύματος μεγάλης έπισημότητας, οι μέν κυρίαι μεταβαίνουν με έξωμον έσθήητα, οι δε κύριοι με φράκον και λευκών λαϊμοδέτην.

Όταν πρόκειται περί γεύματος, στενωτέρου κάπως κύκλου, τότε, διά μέν τός κυρίαι απαιτείται άμφίσεις όλιγων άνοιχτή (καρφέ), διά δε του; κυρίους τό φράκον με μαύρον λαϊμοδέτην άκόμη δε και τό σφύιν.

Είς τά γεύματα τέλος; τά διδόμενα με όλιγοτέραν έπισημότητα οι μέν κυρίαι φέρουν άμφίσεις έσπερίδος, οι δε κύριοι ρεδιζόχτων, μη άποκλειομένης όμως και τής; ζικέτίας με λευκών γελέκο και μαύρον λαϊμοδέτην.

Οι προσκεκλημένοι εις ένα γεύμα όφείλουν να μεταβαίνουν δέκα λεπτά ένωρίτερα τής; όρισθείσας ώρας. Επικρατεί έν τούτοις ή συνήθεια να περιμένουν οι οικοδεσπότες τους άργοπορούντας επί έν τέταρτον. Αν και κατάτιν αυτού ό άργοπορημένος, δέν έμφανισθή τό γεύμα αρχίζει. Δι' αυτό πρέπει να είδοποιήσεν έγκαίρως άν θα μεταβή, εν εις ένα γεύμα ή όχι και να μη γινόμεθα αίτιοι έννοχλήσεως.

Σχετικόν έπεσιδιόν συνέβη εις τόν άλλοτε πρωθυπουργόν Θ. Δεληγιάννην. Εύρίσκοντο στην Τρίπολιν με τόν Βασίλεά Γεώργιον και έπρόκειτο να παρακληθώσιν εις παρατιθέμενον υπό τών άρχών γεύμα. Ο Δεληγιάννης όμως άργησε άρκετά να μεταβή και όταν ένεφανίσθη τέλος ο Βασίλειος τού ελπειν ειρωνικόντατα :

— Πας' όλιγον να με κάνετε να περιμένω!.

Μετά τό γεύμα και έντός όκτώ ήμερών όφείλει ο προσκεληθείς εις αυτό να έπισκεφθή τόν καλέσαντα αυτόν.

Κατά τά γεύματα μερικοί τών προσκεληθένων ή παραγεμίζουν τά πιάτα των σεβριζόμενοι ή άρνούσιναι να δεχθώσιν έκ τινος τών προσφερομένων φαγητών. Και οι δύο αυτά περιπτώσεις είναι έαντίον τών κανόνων τής; έθιμοτυπίας.

Έκαστος τών συνδαιτηθένων όφείλει να θένη τίνων φαγητόν ένώπιόν του όσον νομίζει ότι είμπορεί να φάγη, διότι όποις ή ενόχως άπαρσέσει να καθαρίζει κανείς τό πιάτο του, τοιουτοτρόπως και να τό άφήνη γεμάτο μη δυνάμενος να έξυκολουθήρη τό φαγητόν του. Κατ' αυτόν τόν τρόπον άλλοτεσε θα δυνηθή να φάγη έξ όλων τών φαγητών και δέν θα κάθεται με σταυρομένη χερία ένώ οι άλλοι να έξυκολουθώσιν να τρώουν.

Ένωπιόν πρέπει να σάς σημειώσω πώς τρώγονται τά φρούτα και κυρίως; τρία έξ αυτών : 1) Τό μηλον κόπτεται εις τέσσαρα και μετά τούτε καθαρίζεται. 2) Τό πορτοκάλι καθαρίζεται με τό μαχαίρι συγκατοούμενον έντός του πιάτου με τό ηερσόνι. 3) Τό άγγούρι συγκαταίται αι με τό ηερσόνι και καθαρίζεται έκτός του πιάτου. 4) Τό μανδάρι λαμβάνεται διά τής; χειρός; και με τό μαχαίριδιόν κόπτεται ο φλοιός; τού περιφερειακός. Μετά ταύτα δι' άφορτέγων τών χειρών έπαρσέ; περιστρεφόμενος ο φλοιός; τού άφαιρείται εύκολοτάτα. Ο Κοσμικός

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

(Του 'Αγγλου ποιητού R. Kipling)

Σάν κλέσω, άγαπημένη μου, τά μάτια 'Ας μη θρηνή για με τό άγνο σου στόμα, Και κυκαρίσσια μη φυτέψης και τριαντάφυλλα Στού τάφο μου τό νεοσκαιμένο χόμα...

Σόν τάφο μου θ' άνθίζη καταπράσινη, 'Η χλόη με τό δροσόπαγο λουσιμένη, Κι' άν με θυμάσαι στο βαθύ κερβόρατι μου, Κι' άν με 'εσχάσης, κόρη άγαπημένη...

Κι' άκόμη μες στα βράδια τ' άνοιξιάτικα Τήν ώρα που τ' άγέρι άχνό θα πνέη, Γλυκεία παρηγορία τ' άδώνι θύρεχται 'Απάνω απ' τό κεφάλι μου να κλαίη...

Κι' ο 'Ηλιος στα ώφαια γλυκοχαράματα Τό μνήμα με τό πρώτο φως θα ρίνη Κι' άν με θυμάσαι, ξανθομάλλα άγάπη μου, Κι' άν με 'εσχάσης, κόρη άγαπημένη...

Μεταφρ. Στ. Δάφνη

ΤΑ ΚΡΙΝΑΚΙ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ

(Του 'Αλφ. Λαμαρτίνου)

Ψαράδες είδαν μίαν αυγή κάποιου κοριμ βγαλμένο Γυναίκας στην άγοραγιαία απ' τό κωμα τής; νυχτίας, 'Ω πόση, πόση ειχε όμορφιά κι' άς είταν πεθαμένο! Κι' έτσι από τότε αυτοι οι άνθροι βγαίνουν στή; άμμουδιάς Τήν άρη, που ήρω έκείνη.

'Από που τάχα γάχρονα ή άγόροστη παρθένα, Για να ζητήρη απ' τό φτωχό τό ναύτη κωμα γη; Κι'όρβι δέν έμνοήσανε στή; θάλασσα κανένα' Δέν ειχε μήτε δαχτυλίδι, είταν νεκρή, γυμνή, Ντυμένη από τό κωμα.

Τό πλέον ώφαιτο σάβανο σ' όλα τα σπίατα τρώξαν Και για να τή; σολόισουνε γύρωσαν, και με άνθρους, Μς χρούνας και με νάκρσιους σεφινί τής; έπλέξαν' Παρθένες τής; τωγαυόσιναι άποκαρτισίους, Μαννάδες τής; θρηνηται.

Στην άμμουδιά που τίτοια δέν βγαίνει, έκεί τό μνήμα Τής; κάμανε, παρσόνιεν τόν άγονο καριμό' Μα τά λουλουδία σπλαχνικά τό γλάκανα τό κωμα, 'Η άμμουδιά χροτάφους και τό λουλουδι αυτό Τό λαλοατά; άνοιγει.

'Ω τών καρδιών μας μέλισσες που ή άγάπη είναι τό μέλι, Παρθένες, μαστε τής; έριμ; τόν κρινο, τόν άνθρο Που άνθει στα μνήματα, στή; γη τό σπειρατε οι άγγέλοι, Ειν' τ'ονομά τού μουστικ, ποδής; τόν ουρανό 'Από την ευωδία του!

Μεταφρ. Λεάντρον Κ. Παλαμά

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Του Μορίς Μαίτερλινγκ)

Τριάντα χρόνια τή; ζητώ, αδερφούλες μας, Δίχως; κρυμμένη που ειν' να νοιώσω, Τριάντα χρόνια περπατώ, αδερφούλες μου, Χωρίς να τή; σιωπάω.

Τριάντα χρόνια περπατώ, αδερφούλες μου, Τά πόδια μου είναι κουρασμένα, Και είτανε παντού, παντού, αδερφούλες μου, Και δέν τή; βρήκα, ώίμένα.

Θλιμμένη ώρα ειν' αδερφούλες μου, Ξυκολυθήτε, άρσοθεταίνοι Τό βράδι, κ' ή ψυχή μου ειν', αδερφούλες μου, Και κείνη άρροστημένη.

— Είστε δεκάξη χροών, αδερφούλες μου, Σέ τόπους μακρινούς γυμνάτε, Και πάρετε τό ραβδί μου, αδερφούλες μου, Και σεί; να τή; ζητήτε.

Μεταφρ. Λεάντρον Κ. Παλαμά

κανέναν. Έφοβείτο μήπως από τό ύψος, έννοούσαν οι φίλοι του σε ποιόν ίνηταν, και έγγελοποιούετο 'Η κυρία Σαυπατιέ άν και ήσο πολύ φτωχό για τή; γηναικεία τής; φιλαντία, ν' άποκαλύψη μία τόσο κολοκευτική λιτορία, δέν τήν άπεκάλυψε έν τούτοις; τήν έσχότρε μυστική. 'Ισο; δίοις ειχε μαντεύσει τόν άνώμον άποστολέα, και δέν ήτελε, επειδή και έκείνη ειχε ήδη άρξισαι να τόν άγαπά, να τόν έσθέσι. Αλλ' ή μοίρα δέν ήτο δυνατόν να μη βάλη και έδω τό χέρι τής;. 'Η έδοσις τών 'Ανθρώπων του Κακοού τής; μόνης ποιητικής συλλογής; που έγραψε ο Μκωνιλαιό, προκάλεε σκάνδαλο. Πολλοί κριτικοί χαρακτηρίζουν τά ποιήματα του Μκωνιλαιό επιάνδυνα διά τήν δημοσίην ήθηκήν. 'Η δικαιοσύνη έπεμβαίνει. Προκαλείται δική; τού άποέλεσμου τής; όποιος ήτο να διαταχθή ή άπάλειψ; από τήν συλλογή ποιημάτων μερικά από τά όποια ήσαν έκείνα άκριβός; που ειχεν έμπενεσις εις τόν Μκωνιλαιό ή κυρία Σαυπατιέ. 'Ο έρω; τού Μκωνιλαιό δέν ήτο δυνατόν πλέον να διατηρηθή μυστικός. 'Αλλ' ούτε και να έξυκολουθώ; να του αντίτασση άρνούσιναι ή γυναίκα που άγαπούσε. 'Η κυρία Σαυπατιέ, χαριτωμένη από τόσο θαρήην και μακράν έρροσίον, θαμβομένη από τήν δεξιν που μαζί με τό σκάνδαλο ήρχισε να περιβάλη τόν ποιητή, ύτακούσασα τέλος εις τήν επιθυμία τής; ή όποια και δι' αυτήν πλέον ειχε γίνει τυραννική, δέν ήμπόρεσε ν' αντίτασθή περισσότερον. «Είμαι δική σου, του γράφει. Μου φαίνεται πώς; σου άήνω απ' τή; πρώτη στιγμή που σ' άνέκρισα. Κάνε με δε; θέλεις. Είμαι δική σου, δική σου ή καρδιά μου, δική σου και ή ψυχή μου».

Και πράγματι, έθυσίασεν υπέρ του ποιητού; τά πάντα και τόν έλάντρον.

Κ. Παράδοξος